

Elida Antonič: Prva ljubezen

Prva ljubezen? Kadar se poskušam spomniti, kdo ali kaj, mi najprej na misel pride Robi. Robi je bil droben, temnolas in rjavook fantiček, sošolec iz prvega razreda osnovne šole. *Hodila* sva štiri leta, a najina privrženost se je kazala samo v tem, da sva si puščala listke pod šolsko klopjo. Kaj sva si pisala, se ne spomnim več, spomnim pa se, da sem ob večerih hodila gledat v okno njihovega stanovanja v bloku, večkrat pa sem tudi sama opazila, kako se smuka pod našim oknom. Takrat smo otroci v Savskem naselju v Ljubljani in najbrž tudi drugje, popoldneve preživljali zunaj in starši niso prav nič vedeli za naša potepanja.

Moja prva ljubezen je bila tudi žoga. Brez nje si mojega otroštva sploh ne bi znala predstavljati. Pred blokom je žoga imela glavno vlogo. Kdor jo je imel, je bil car. Deklice smo se največ igrale igro, ki smo jo imenovali »prosto deset, skozi devet ...«. Igra je potekala tako: žogo smo ob transformator odbijale z obema rokama desetkrat, devetkrat s pestmi, osemkrat z eno roko, sedemkrat z drugo, in tako naprej, dokler ni žoga padla na tla. Zid transformatorja je bil ves popackan z odtisi žoge, a nihče nas zaradi tega ni kregal.

Potem je neko poletje prišla igra »med dvema ognjema«. Takrat bilo v Savskem naselju veliko otrok, tako da smo morali čakati, da smo prišli na vrsto za igro. Jaz sem bila glavna, saj sem imela najboljšo žogo – tako iz gume, ki ni zapekla, kadar si dobil *šus*. Lahko sem izbirala ekipo in lahko sem si dodelila vlogo *konzula*, to je tisti, ki igro začne zunaj in ima dve življenji.

Ta igra mi je spremenila življenje. Iz plašnega dekliča sem postala bolj samozavestna, saj sem igrala dobro, reševala druge, se žrtvovala, metala po tleh, če je bilo treba. Takrat otrok niso hvalili tako pogosto kot danes, ko otroci dobijo priznanje tudi samo za sodelovanje. Spomnim se, kako me je od deklic občudovan fantič pohvalil, da res dobro igram. Nič čudnega, da je žoga postala moja ljubezen. Če se je le dalo, sem šla z njo tudi spat. Ko mi je oče prišel voščit lahko noč, sem jo skrila pod odejo, a saj jo je najbrž opazil. »Med dvema« smo igrali cele popoldneve, do mraka, ko so se začela odpirati okna in so nas mame začele klicati k večerji. Poklicale so nas večkrat, saj bilo treba igro dokončati. Potem so nas doma umile, nam zavile potolčena kolena, nahranile in spravile spat.

Poleti, na morju, smo se žogali z veliko, napihljivo, modro-belo žogo. Spet sem bila največkrat jaz tista, ki sem jo imela. Igrali smo se, dokler veter žoge ni odpihnil in so jo valovi odnesli nekam na Krk, kjer so jo mogoče našli drugi otroci, da so se lahko zabavali z njo.

V najstniških letih sem odkrila odbojko. V Savskem naselju je takrat stanovalo veliko oficirjev JLA, ki so pred našim blokom postavili odbojkarsko mrežo ter iz kasarne prinesli žogo. Lepo, belo, usnjeno. Mojo prijateljico in mene so sprejeli medse in spet se je začelo – vsak dan okoli petih smo se začeli zbirati in igrali do mraka. Po navadi sem prišla med prvimi, saj nisem hotela biti *rezerva* in samo pobirati žogo, ki se je odkotalila daleč.

Odbojkarska žoga je ostala moja ljubezen naslednjih trideset let. Časi so se spreminjali in sčasoma nisem bila več odvisna od tuje žoge. Kupila sem svojo, belo-modro-rumeno pisano, dovolj mehko, da ni zbolelo ob sprejemu močnega udarca. Z žogo nisem več spala, a dobila je častno mesto v moji sobi.

Žoga in odbojka sta postali moje življenje. Vse se je vrtelo okoli nje: veselje ob zmagi ter žalost od porazu. Naučila me je sprejemati poraze, naučila me je vztrajnosti, požrtvovalnosti, odrekanja. Naučila me je, da sem tudi jaz pohvalila in spodbujala druge. Iz samotarja me je spremenila v družabno bitje. Navadila me je deliti in sodelovati. In ne nazadnje, sem na odbojki in z žogo v roki spoznala mojega moža, ki je na srečo do žoge gojil enako naklonjenost. Žoga naju je spremljala povsod in če ne drugače, sva si malo podajala tisto manjšo, rokometno.

Leta so prinesla poškodbe in moja kolena niso več zmogla tekanja po igrišču. Odbojkarska žoga, vsa oguljena in zbledela, sedaj počiva med ostalimi spominki. A na srečo se je pojavila nova žoga, tokrat zelo majhna, zelo lahka in zelo krhka. Pingpong žogica. Že deset let naju z možem razveseljuje skoraj vsak dan. Le da tokrat ni samo ena. Tista prva je že zdavnaj počila, njene naslednice pa nama omogočajo sprostitev in zabavo.

Še vedno imam rada žoge in žogice, prav tako kot takrat, ko sem bila otrok. Le da sedaj ne spim več z njimi.

Žoga je resda moja prva ljubezen, tudi Robi je bil nekaj, čemur bi lahko rekla otroška ljubezen. A prva, prava, edina in zadnja ljubezen je moj mož. In lepo je, ker naju veže tudi ta naklonjenost do okroglih prijateljic – žog in žogic.